

Kedves Testvérek!

Jézus így fogalmazza meg: „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Úgy szeressétek egymást, mint ahogy én, szeretlek benneteket.” Abból a megközelítésből, hogy többé-kevésbé azt gondolom, hogy ez a néhány mondat senkit sem ért most itt váratlanul. Úgy szeretnék ehhez a témához közelíteni, hogyha természetes alapnak vesszük a szeretetet, hogyan lehetne ez hatékonyabb az életünkben? Hogyan szerethetnénk családunkat, szereteteinket, barátainkat esetleg ellenségeinket hatékonyabban szeretni?

Nekünk Krisztus követőinek, tanítványoknak nem az az alapvető kérdésünk, hogy most kit szeressünk, kit nem. Ha szabad így mondanom, ha te tanítvány vagy, ez a kérdés már eldőlt, tehát ezt a kérdést egyszerűen föl se érdemes tenni, mert mindenkit. Nem az a kérdésem keresztény emberként vagy tanítványként, hogy szeressek-e vagy nem, hogy kit szeressek és kit nem, ki érdemes rá, és ki nem, hanem hogy hogyan? Ez a nagy kérdés: Hogyan?

Tulajdonképpen Jézus segítségünkre siet, mert ha ez a kérdés, hogy „Hogyan?”, akkor ő megmondta: „Úgy, ahogy én titeket.” Mondhatnánk, hogy a beszédnek vége. Hát úgy, ahogy ő minket. Ennek milyen döbbenetesen fontos következményei vannak a megfontolásainkra nézve, hogy: „Akkor hogyan is?” Mert látjuk azt, hogy Jézus egyrészt ezt, hogy ő szeret bennünket, ezt kiterjesztette mindenki felé. Mindenkit, mégpedig azért, mert Jézus így járt el. A tanítványaival többet volt, másokkal kevesebbet. Volt, akinek a szeretet megnyilatkozása az volt, hogy neki megbocsájtotta bűneit, a másikat meggyógyította, a harmadikkal beszélgetett. Az is lehetséges, például gondolunk a perére vonatkozóan, hogy ott van Heródes, őt úgy szerette, hogy inkább nem is szólt hozzá; jobb volt az úgy. Szóval azt is mondhatnám, hogy természetes, hogy itt lehet nagyon sok megfontolásunk arról, hogy nem szeretünk mindenkit egyformán és ugyanúgy, hát ez egészen nyilvánvaló.

Akkor ez azt jelenti, hogyha szeretnénk hatékonyan szeretni, akkor az mindenképpen valamiféle cselekvésben fog megtestesülni az esetek nagy többségében. A cselekvés mögött ott lesz a személyiség. Miért érdemes ezt így kihangsúlyozni? Azért, mert a hatékony, mondjuk szeretetünknek nem egyszer az az akadálya, hogy hát elvileg akarnám ezt csinálni, csak nagyon dühös vagyok rád. Elvileg rendben van, csak éppen semmi kedvem hozzá. Úgy egyébként persze én ezt helyesnek tartom, csak éppen a hátam közepébe nem kívánom azt, hogy veled most kapcsolatban legyek.

A mi lehetőségünk pedig az, értsük jól a párhuzamot, hogy nagyon sokszor fogunk úgy érezni, mint aki éppen nem tud szeretni. Úgy fogunk gondolkozni, mint aki éppen nem tud szeretni, és úgy fogunk vágyakozni, mint akinek éppen bosszút állni van kedve. Úgy fogunk sóvárogni valami jó ötlet után, amit valahogy nem tudunk megragadni, mint aki éppen nem tud szeretni. Megengedjük, hogy így legyen az érzés, úgy a gondolat, amúgy a vágy, az ösztönkésztetés, ezt mind megengedjük, csak nem úgy csináljuk. Egy kicsit egyszerűsíti a helyzetünket. Akkor ez azt is jelenti, hogy jó eséllyel azért önmagunk fejlesztésére fogunk szorulni, hogy valamennyi fejlődésre többé-kevésbé szükségünk lesz.

A múlt vasárnapi evangéliumhoz és cselekvéshez is kapcsolódva, a cselekvésben akkor arról beszéltem, hogy a jót befogadjuk, örülünk neki, egy picit még hozzáteszünk, és továbbadjuk. A rosszat, hát, átéljük akarva-akaratlanul, és addig jutottunk múlt vasárnap, hogy azt megtartjuk magunknak, nem adjuk tovább. De most ha arról van szó, hogy a szeretet, mint az új parancs, akkor érdemes hozzátenni egy másik fél mondatot, ez pedig így szól, hogy a rosszat nem egyszerűen csak megtartom, hanem a Szentlélek által magamban átalakítom. Például, hogy ér engem egy sérelem, és én dühös vagyok és indulatos és nem ragozom, és a Szentlélek által én ezt átalakítom magamban, és a másik oldalon, mondjuk így, a kimeneti oldalon a megbocsájtás jön ki belőlem. Vagyis a nagy lehetőségünk, hogy nincs olyan rossz, amit az ember ne tudna, miközben átéli és átszenvedi, hogy azt magunkban át ne tudnánk alakítani, és a bemeneti oldal valami rossz, a kimeneti oldal valami jó, hogy ez lehetséges.

Talán a legnagyobb drámaisága az emberi életünknek az, hogyha nem tudunk szeretni, vagy nem tudjuk jól csinálni. Ezért, ha szabad ezt így mondani, hogyha érdemes valamilyen fájdalommal élni, az nem az a fájdalom, hogy engem bántottak, ezt őrzöm, táplálom, e körül keringek. Nem az a fájdalom a legrettenetesebb, hogy engem bántottak, hogyha nem tudok szeretni, vagy nem érzem, hogy szeretnek, talán ez az élet legnagyobb kihívása.

Szeretnénk hatékonyak, lenni, amit Jézus mond, hogy ez az új parancs, nem annyira célként kéne tűznünk, hanem irányként. Mert ha célként tűzzük ki, túlságosan sokszor éljük majd át a kudarcunkat. Ha irányként tűzöm ki, akkor az irányba a kudarcaim is bele fognak férni a szónak legjobb értelmében. Valami olyanfajta vereség, amit magamban majd átalakítok, és valahogy abból valami jó fog tudni származni. Ezért lehet, hogy ezt a fő parancsot nem célként érdemes tehát kitűzni, hanem irányként. Abban az irányban benne

lesznek aztán a mélypontjaink és benne lesznek kicsit a vargabetűink, és a zsákutcáink, és mégis hosszú távon fogjuk látni, hogy egészen nyilvánvaló volt a jó irány.

Amikor próbálunk szeretni egy másik embert, jól bánni vele, nem egyszer valahogy abban az összefüggésben vagyunk, hogy „Ha jól bánsz velem, akkor erre válaszolok, ha nem, akkor természetesen megint másként válaszolok rá.” Ennél sokkal többről van szó, mert hiszen én Jézus tanítványa vagyok akkor is, ha jól bánsz velem, és akkor is, ha nem. A tanítvány voltom teljességgel független attól, hogy te hogyan bánsz velem, de teljesen független. Ezért ha én Jézus tanítványa vagyok, és ezt mélyítettem el magamban, akkor ebből számomra az fog következni. Olyan gyakran mondjuk ezt, hogy „Ha valakit szeretek, természetesen jól bánok vele. Ha nem szeretem, természetesen nem bánok vele jól.” Jézus tanítványa vagyok, ebből az adódik, hogy még azt is kimondhatom, még odáig is elmerészkedhetek, hogy valahogy az élményemben az van, hogy nem szeretlek. Lehet, hogy az élményemben az van, hogy nem szeretlek, akkor is jól fogok veled bánni. Lehet, hogy szinte minden úgy áll bennem össze, hogy attól még cselekedhetek másként.

Jézus tanítványa vagyok. De itt még egy nagyon fontos dolgot érdemes kiemelni. Ez pedig az, hogy az is egy stratégiai döntés része, hogy én azt mondjam, hogy számomra az önazonosságomnak a legfontosabb része, hogy Jézus tanítványa vagyok. Annál beljebb és annál mélyebben, a szívem legközepeén nincsen már más. Hogy számomra, ha döntést akarok hozni arról, hogy Jézus új parancsa alapján éljek, akkor ez van a személyiségemnek a középpontjában. Vagy vele kapcsolatban kezdődött ezt a kérdést, hogy őt szereted-e vagy nem. Tehát a stratégiai döntés része, hogy a személyiségemnek a legmélye és a lényege, hogy én Jézus tanítványa vagyok, és innen jelölöm ki az irányt, hogy milyen irányba kívánom az életemet élni, ebből a stratégiai leglényegesebb pontból.

Akkor, ha ezt már most beláttam, akkor érdemes nagyon őszintén belenézni a tükörbe és azt mondani „Biztos, hogy néha el fogsz bukni.” Hogy ez teljesen biztos, hogy így van. Na, akkor mire van szükség? Előzetes döntéseket kell hozni, vagyis ha egészen biztos vagyok abban, hogy bizonyos helyzetekben elbukok, akkor a döntést nem a helyzetben kell meghozni, hanem előtte. Tehát nem a helyzetben hozom meg a döntést, hanem előzetes döntést hozok, és ezt az előzetes döntést ismételtethetem magamnak akárhányszor, hogy „Ezt eldöntöttem, ez a döntés van a jó irányban.”

Ezért, amikor a nehéz helyzet jön, tudjátok, amikor megőrülünk a másiktól, akkor az időm, az energiám, a figyelmem nem arra fordul, hogy most akkor mit is csináljak pontosan, hogy fölismerjem, hogy ez az a helyzet, most még nehéz is lesz. Arra kell csak figyelmem, hogy világos legyen, hogy ez az a helyzet, amiben jó eséllyel eddig elbuktam, és ha most nem vagyok észnél, most is elbukom. Hogy az időm és az energiám, a figyelmem arra megy, hogy azonosítsam a helyzetet, nem arra, hogy döntést hozzak, mert ahhoz nincs elég erő és idő akkor. És amikor azonosítottam a helyzetet, akkor már megvan az előzetes döntésben az, amit én elgondoltam már jó előre, hogyha ez így lesz, ezt csinálom, vagy ha ez túl nehéz, ezt nem csinálom.

Nagyon érdemes előre elgondolni, hogy abban a nehéz helyzetben mihez lesz erőm. Mert jó eséllyel, sokkal kevesebb mindenre lesz erőm. Mint amikor most jól vagyok, és azt gondolom, hogy majd most azt fogom csinálni. Lehet, hogy ott valami nagyon-nagyon egyszerű dolgot fogok tudni csak csinálni. Hogy lehetséges, hogy semmi másra nem lesz erőm, mint arra, hogy kilépjek abból a helyzetből, mert ha bent maradok még két percig, végem van. Tehát akkor a stratégiában megfogalmazom, hogy mit akarok csinálni, és hogyan, de nagyon egyszerű legyen, hogy amikor alig van erőm, akkor is meg tudjam csinálni. Akkor ez azt jelenti, hogy nem a helyzetben döntök, hanem előtte. Ha én előtte döntök, ez akkor azt is jelenti, hogy tudatosságra lesz szükségem. Olyan szomorúan szoktuk ezt mondani, hogy nem ment, vagy annyira nehéz, vagy nem voltam képes. Előre tudhatjuk, hogy így van; az akaraterő gyöngé. Ezért, amire szükségem van, az a tudatosság, hogy tudatos legyek, és minél inkább kerülök ebbe a helyzetbe, amiben jó eséllyel elbukok, annál nagyobb tudatosságban legyek, és ez pedig gyakorlást fog igényelni, egyszerűen muszáj lesz gyakorolni.

„Ha stratégiai döntést hozok arról, hogy Jézus tanítványaként akarok cselekedni,” és akkor ez azt jelenti, hogy szeretjük egymást. Akkor ez azt is jelenti, hogy minden egyes döntésem és cselekvésem túlmutat azokon a helyzeteken, amelyekben jól csinálom, vagy esetleg elbukok. Mégpedig abban az értelemben, hogy minden egyes helyzet az életemben az Istennel való kapcsolatom helyzete. Miután minden egyes helyzet az én Istennel való kapcsolatomnak a helyzete, ezért a legnagyobb segítségünk annak a tudatosítása, hogy döntően és alapvetően nem neked kell válaszolni, nem a te dolgaidra vagy akármidre kell majd valamiféle választ adnom, hanem minden egyes tetteimmel tulajdonképpen és lényegileg Jézusnak válaszolok. Jézushoz szólok, és Őfelé cselekszem minden egyes helyzetben, minden egyes cselekvéssel. Ezért minden egyes helyzetben valójában neki válaszolok az ő vonzásában élek. Amen.